

2011. április 2. szombat
Pál első levele a korinthusiakhoz 6,1–8
Dr. Cserhádi Sándor

Hívők ne pereskedjenek egymással

^{6,1}Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek, s nem a szentek előtt törvénykezni? ^{6,2}Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélni? És ha ti ítéltetek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítéltetek? ^{6,3}Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélni fogunk majd? Akkor mennyivel inkább ítéltethetünk a mindennapi élet dolgaiban! ^{6,4}Ha tehát hétköznapi ügyekben pereskedtek, akkor azokat ültetitek a bírói székbe, akik semmit sem számítanak a gyülekezet előtt? ^{6,5}Megszégyenítésül mondom nektek! Ennyire nincs közöttetek egyetlen bölcs sem, aki igazságot tudna tenni testvérei között? ^{6,6}Sőt testvér a testvérral pereskedik, méghozzá hitetlenek előtt. ^{6,7}Egyáltalán már az is nagy gyalogság bennetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet? Miért nem tűritek el inkább a kárt? ^{6,8}Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, mégpedig testvéreknek!

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

Pál az intelmeinek körét eddig sem korlátozta a paráznaságra, hanem megemlített más gátlástalanságot is, mindenekelőtt az anyagi túlkapásokat. Nem lehet tehát véletlen, hogy mielőtt újra a paráznaságot, mint általános jelenséget venné tűz alá (6,9–20), a levélnek most sorra kerülő részletét a kapzsiság elítélésének szenteli. Tudvalevő, hogy Korinthus városa 146-ban bekövetkezett lerombolása után nem sokkal

római kolóniaként épült újjá, ahol az élet jellegét a római szokások szabták meg. A rómaiak mindmáig ható jogrendszert építettek ki, és gyakran éltek is a jog lehetőségeivel. Nem csoda tehát, hogy igazságukat keresve korinthusi keresztyének is gyakran megfordultak a bíróságokon.

Az apostol érvelésében a Hillél rabbi által kidolgozott okfejtést követi, mégpedig ez esetben az „a minore ad maius” következtetést, vagyis a kisebb jelentőségű dolgokra hivatkozva szól a jelentősebb mellett. Hogy mi a jelentéktelenebb, és mi az, ami ezt felülmúlja, azt Pál eszkatológiai szemlélete határozza meg. A bíróságon keresett igazságot túlhaladja Isten országának igazsága (Mt 6,33), és a Krisztustól tanulók igazságérzete a világi bíróság elkötelezettségénél az igazság iránt.

1. vers

Az apostol az eredeti szövegben a világi bíróság képviselőit „ἀδικος”-nak minősíti, és nem „hitetlen”-nek, ahogy a revideált protestáns fordításban találjuk. Nem feltétlenül a hivatásos bírói testület megvesztegethetőségére utaló célzásról van szó. A 7–8. vers alapján inkább olyan jogászoknak tartja őket, akik nem ismerik a krisztusi szeretet szempontjait. De ugyanígy a jelen világ ügyes-bajos dolgai sem mérhetők az apostol értékrendjében az eljövendő világ ajándékaihoz.

2–3. vers

A megélhetés dolgai keresztyén körökben is nyomasztóak tudnak lenni, hiszen meg kell élniük nekik is. Ha pedig hittestvérek nehezítik meg dolgukat, akkor ez különösen is bántó tud lenni. A megélhetés pereskedést kiváltó vitáit le kell szállítani a valódi értékükre. A hívőknek – a szentek meghatározás nem magas fokú erkölcsiségre, hanem elhívásukra utal! – nagyobb dolgokban kell tisztán látniuk. A világot, azaz az emberiséget, sőt az angyalokat kell megítélniük. A Szentírás szerint sem a „szentek”, sem az angyalok nem feddhetetlenek. Többször van szó visszaeső keresztyénekről (ApCsel 5,1–6; 2Tím 2,17), sőt bukott angyalokról is (Mt 25,41; 2Kor 12,7; Júd 7). Azt már nehezebb eldönteni, hogy a szentek illetve az angyalok megítélése a jelen világ vagy az eljövendő világ eseménye-e. (Jellemző a textus 2. és 3. versében jelentkező nehezen eldönthető kérdés. A „szentek” világot megítélő tevékenysége jelen időben áll (κρίνεται), az angyalokat megítélő pedig jövő időben (κρινούμεν). A kétféle igealak különbsége a pontozásban van, de tudvalevő, hogy amikor az apostol a levelét írta a betűkön kívül más írásjelet még nem alkalmaztak.)

3–4. vers

A többször is előforduló „βιωτικά” kifejezést a revideált protestáns fordítás „mindennapi élet dolgai” vagy „hétköznapi ügyek” formában adja vissza. Pedig a görög szó fő jelentése: „létszükséglet”. Jó, ha ragaszkodunk ehhez az értelemhez, mert „a szembeállítás így válik kifejezővé: a végső ítélet tétjével szemben a földi lét fenntartásához szükséges eszközök válnak jelentéktelenné, és nem a "hétköznapi ügyek".”¹

A 4. versben bizonytalan a megítélése annak, hogy kérdő- vagy felszólító mondatról van-e szó. A „καθίετε” mindkét lehetőségre feljogosítja a fordítót. Mégis minden amellett szól, hogy a mondat felszólításként illeszkedik bele a gondolatmenetbe legsimábban. Az apostol tulajdonképpen kettőt kíván: egyrészt két gyülekezeti tag között felmerült létszükségletekkel kapcsolatos vitás ügyeket a gyülekezeten belül kell elintézni. Másrészt az ilyen ügyeket csekély jelentőségükhöz mérten a gyülekezet legtanulatlanabb rétegéből választott tagokra kell bízni.

6. vers

Félreérthető a „testvér a testvérrel” pereskedik – talán örökség felett? –, mert ha nem pontosítjuk valamilyen jelzővel a kifejezést, óhatatlanul testvérviszályra gondol az igehallgató.

---

¹ Lásd CSERHÁTI: *Pál apostolnak a korinthusiaknak írt első levele*, Budapest, Luther Kiadó, 2008, 260.

Prédikációvázlat

Javasolt irány az ígehirdetés számára:

1. Az apostol azt is észreveszi, hogy a korinthusi gyülekezetben, ha nem is minden bajnak, de „sok rossznak gyökere a pénz szerelme” (1Tim 6,10)

Ugyanis a paráznaság szélsőséges esetein kívül a gátlástalanság más formái is megtalálhatók a korinthusi keresztyének között. Vannak közöttük olyanok is, akik veszik maguknak a bátorságot, és keresztyén testvérükön valamilyen megélhetést érintő ügyben Krisztust nem követő bíráknál keresi az igazát. Miért kell bátorság a világ legtermészetesebb dolgához, az igazunk kereséséhez? Ha per kell, hadd legyen per, amennyiben másként nem megy. Mégis vakmerőség kell Krisztushoz tartozó embernek Krisztustól idegen befolyás hatása alatt élni és cselekedni. Vagyis attól kellene leginkább tartanunk, hogy függetlenítyük magunkat a mi Urunktól, akinek „vesszője és botja megvigasztalnak minket” (Zsolt 23,4), hiszen emberi önkénytől megoltalmazó pásztori szeretetről árulkodnak. „Nem szolgálhattok két úrnak – mondta Jézus – nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

Pál észreveszi, hogy a megélhetés dolgaiban pereskedni tulajdonképpen a Mammon szolgálatáról árulkodik. Különösen olyanal, aki ugyanazon a hiten van (8.vl). Talán erősebb a kötődésünk az anyagi javakhoz, mint Krisztus testének tagjához?

2. A gyülekezetben sokféle képesség rejtőzik. Bizonyára olyanok is vannak, akik járatosak a mindennapi élet dolgaiban

Nekik azonban nem az ügyeskedésben kell elsősorban jeleskedniük, hanem a becsületes gondolkodásban. Ezen felül tudniuk kell különbséget tenniük Isten igazsága és a között az igazság között, amelyet az emberek igaznak tartanak. Az ember igaza csak halvány leképezése Isten igazának, de sajnos, nem mindig telik többre tőlünk.

3. Isten igazsága felülmúlja azt, amit az ember igazságosnak tart

Pált az sem tudná megvigasztalni, ha a gyülekezet tagjai eredményesen tudnának igazságot osztani hitben testvéreknek egymás közötti vitákban. Mert mindaddig, amíg valaki nem tudja elhordozni az igazságtalanságot, és nem csupán a hitben éretlenek részéről, hanem akitől nem várna igazságtalanságot, keresztyén testvére részéről, nagyon keveset értett meg Krisztus titkából.

4. Krisztus követői egyúttal Krisztus képviselői ebben a világban

A pécsi székesegyház altemplomába vezető lépcsősor mellett bibliai eseményeket ábrázoló szoborsort láthat a látogató. Ezt hívták a középkorban „biblia pauperumnak”, szegények bibliájának. Aki alaposan szemügyre vette a kifaragott jeleneteket, valami meglevenedhetett számára a Bibliából, még ha nem is tudott olvasni. Jézust Pál korában sokan vagy nem ismerték, vagy rosszul ismerték. Számukra az volt a legolvashatóbb „szöveg”, amit Krisztus hívei a mindennapi életükben eléjük éltek. Gondolom az apostolt főként az nyugtalanította, hogy mit gondolhattak azok a bírák, akik keresztyének peres ügyeiben eljárak, főként, ha mind a felperes, mint pedig az alperes krisztushívő volt.